

Hồi Thứ Ba

Chung Số Phận Chung Cảnh Sinh Cầm Có Hậu Ý Nên Truyền Tuyệt Kỹ

N

hưng hai mắt gã đã nhắm lại, tuy mơ hồ nghe tiếng người kêu vậy mà cơ thể gã vẫn lực bất tòng tâm, tuyệt nhiên vô khả cử động.

Dù vậy cuối cùng cũng có tiếng chân người tiến lại gần gã và tiếp đó gã cảm nhận toàn thân được một người nhắc lên.

Đúng lúc này gã bỗng nghe tiếng lão nho quan bật quát:

- Đã lâu không gặp, xú phụ người chớ vội bỏ đi.

Tiếng quát thật lớn, dù vậy gã chỉ tỉnh hẳn khi nghe ngay sau đó có tiếng chấn nổ cực to vang xé thẳng vào tai gã.

- Âm!

Thế là tai gã bị ù, khiến không nghe được gì nữa ngoài một loạt cười the thé dang mơ hồ lọt vào tai gã.

Cùng lúc đó, với cảm nhận toàn thân vụt bay nhanh trong không gian, gã hoảng sợ bật gào:

- Ôi... Vãn bối lại bay nữa rồi. Mong tiền bối ra tay cứu mạng...

Nhưng lần này đáp lại gã không còn thanh âm hòa hoãn của lão nho quan mà là tiếng gất thé giọng, cùng với thân thể gã bị quăng chạ vào đất:

- Tiểu súc sinh người kêu cứu ai? Một khi đã lọt vào đây, kể cả Trịnh Bất Vi còn không thể lo nổi cho bản thân, thì phần người cũng đừng mong thoát kiếp nạn.

Thật lạ, sau khi nghe thấy tiếng gất gất, cảnh quang xung quanh gã vụt bưng tỏa, để lúc gã mở to mắt nhìn thực tại thì phát hiện sở dĩ cảnh quang thay đổi vì xung quanh chẳng còn là bóng đêm nữa, trái lại khắp nơi đâu đâu cũng thấy cảnh dương quang chan hòa. Và nhờ đó, dĩ nhiên gã cũng nhìn thấy nhân vật vừa lên tiếng gất gã. Đây là một lão bà thật xấu xí, da mặt thì nhăn nheo, đôi mắt to và xanh rờn, ngự trị ngay trên một sống mũi với phần chót cũng vừa thùm xuống vừa cong khoằm nhìn thật ghê rợn. Không những vậy, miệng của lão bà móm mém nhưng lúc phát thoại lại nghe

rõ từng âm tiết như thể tiếng kim thiết bị va chạm vào nhau lạnh canh, như lúc này chẳng hạn:

- Người muốn giao đấu với lão thân ư? Chỉ e người không xứng là đối thủ.

Thoạt nghe qua, gã giật mình kêu:

- Lão bà bà nói gì vậy? Vì văn bối tuyệt nhiên chẳng hề có ý đó. Và nói đúng hơn, dù gì văn bối cũng là nam nhi đại trượng phu, đâu thể sỗ sàng hành động như vậy với lão bà bà.

Lão bà chợt co chân đạp gã:

- Ai nói với người? Vì hạng súc sinh như người càng không xứng đáng. Hãy nằm yên đó cho ta. Hừ!

Đừng ngỡ lão bà bà già nua yếu ớt mà lầm. Vì khi bị đạp, lúc nghĩ sẽ không bị gì thì ngờ đâu thân thể gã lại bị bay lăn ra một quãng khá xa. Chẳng những thế, chỗ gã bị chân lão bà chạm vào hiện còn đau nhói, đến độ mãi sau đó, gã chẳng thể cử động được. Dù vậy, vì cùng lúc này thanh âm của lão nho quan bỗng vang cất lên, khiến gã càng nghe càng quan tâm. Vì vậy, quên cả nỗi đau vẫn âm ỉ trong gã. Thanh âm của lão nho quan bảo:

- Mụ xú phụ người sao vô cớ trút giận vào người vô can? Còn ta liệu đủ tư cách là đối thủ mụ hay không thì một kích vừa rồi há chưa đủ cho mụ minh bạch?

Vậy là gã hiểu, lời của lão bà bà khi nãy quả thật không hề dành cho gã. Và vì lão bà bà chỉ muốn đối đáp với lão nho quan nên bây giờ lại tiếp tục phát thoại, đầy mai mỉa:

- Một kích lúc nãy ư? Cứ cho người nhờ qua thời gian sinh cầm, vì cố công khổ luyện nên có chút thành tựu. Nhưng muốn là đối thủ của lão thân e vẫn chưa đủ tư cách.

Gã ngạc nhiên nhìn quanh, nhất là về phía trước mặt, vì lạ thay gã chẳng nhìn thấy lão nho quan đâu. Tuy nhiên, lão vẫn phát thoại từ đâu đó trước mặt gã, xa lạ:

- Vậy mụ có dám nhận lời cùng ta giao đấu? Và nếu ta thắng nghĩa là đủ tư cách theo ý mụ, thì sẽ như thế nào?

Lão bà bà cười khẩy, khiến miệng càng thêm móm mém:

- Ý người muốn cùng lão thân đánh cược? Và cũng mong lão thân hé mở sinh lộ nếu may mắn người hơn được lão thân dù chỉ nửa thức hoặc một chiêu? Vậy lão thân sẽ được gì nếu kẻ bại lại là người?

Giọng lão nho quan vang lên tự tin:

- Mụ vẫn dụng tâm nói khích ta? Dù thế, há chẳng phải bấy lâu nay mụ vẫn luôn mong ta hé lộ về tung tích cùng mọi hoạt động của bốn cung? Đã vậy, mụ yên tâm. Nếu phen này ta bại mụ ắt toại nguyện. Nhưng với điều kiện mụ phải cùng ta công bằng giao đấu. Vì chỉ cần mụ gỡ bất kỳ thủ đoạn nào thì dù thắng thế, mụ cũng mãi thất vọng.

Lão bà bà ngay lập tức bật cười the thé:

- Là Trịnh Bất Vi người đã tự hứa. Vậy mong sao người cũng biết giữ lời. Bằng không, người cũng nên biết, lòng nhẫn nại của lão thân từ lâu đã cạn kiệt. Nếu người bội tín thì đừng trách lão thân độc ác, quyết trừ khử người hầu tránh đem dài lăm mọng. Nào, Đại Hung đâu? Phiền tôn giá giúp lão thân tạm thời ngưng trệ cơ quan. Vì đây là cơ hội biết đâu cũng sẽ giúp chư vị Võ Lâm Thập Nhất Hung toại nguyện. He Hé...

Có một lão nhân đột ngột hiển hiện, khiến gã nọ hoàn toàn không thể nào đoán hiểu hung nhân đó từ đâu đến và đến thật nhanh.

Dù vậy, ngay sau đó, gã lại nghe thanh âm của lão nho quan, lần này thật là rõ vì rất gần, tuy nhiên gã vẫn chưa thể nhìn thấy lão nho quan, là điều gã rất cần, do lúc này xung quanh gã vẫn sáng ngập tràn ánh dương quang. Và lập tức gã hiểu ngay nguyên do vì sao bản thân chưa nhìn thấy, qua lời lão nho quan đang nói, đang đề xuất cùng lão bà bà:

- Mụ còn chờ bao giờ nữa chưa tạm triệt thoái trận đồ để ta và mụ cùng tiến hành giao thủ?

Lão bà bà vẫn tiếp tục cười với một cánh tay chọt cất lên và phẩy qua một lượt:

- Chỉ là một trận đồ cản con cứ ngỡ đâu thể làm khó Trịnh Bất Vi người. Dù vậy, xong rồi đấy, và nếu muốn, sao người không thử nêu một hạn định, trừ phi người thích cùng lão thân một trận sinh tử, giao đấu đến lúc có kẻ vong mạng mới thôi?

Mắt gã lần nữa như được một bàn tay vô hình vén lên, vì gã bất ngờ nhìn thấy lại và là nhìn thật rõ lão nho quan.

Tuy nhiên, do đang phải lúc cùng lão bà bà đối đầu giao thủ nên lão nho quan chẳng một lần nhìn gã. Lão nhìn và nói với lão bà bà:

- Do chỉ cần phân thắng phụ, mụ nghĩ sao nếu ta đề xuất hạn định chỉ mười chiêu là đủ?

Lão bà bà nheo mắt nhìn đối phương:

- Sở học của người theo lời mọi người thường truyền tụng như chỉ bao gồm pho chưởng pháp Lưỡng cực có ba thức chín chiêu. Vậy sao lại đề xuất đến mười?

Lão nho quan chột vươn vai nhún người:

- Nhờ hồng phúc của xú phụ người, ta sau ba năm chịu cảnh sinh cầm cũng may mắn có thêm thành tựu, đấy là Âm Dương Cang Nhu Chỉ. Vì thế, mới đủ đởm lược nhận lời cùng mục phân thắng phụ một phen. Và nếu mục sợ...

Thân hình của lão bà bà chột chợp động, lao thật nhanh đến chỗ lão nho quan, và một cử chỉ khiến gã nọ kinh hoàng vì không ngờ một nhân vật đã quá cao niên như lão bà bà lại có thể cử động nhanh nhạy đến như vậy và cũng là điều mà tự thân gã đành phải thừa nhận tuyệt vô khả thực hiện tương tự, thậm chí chỉ một nửa như vậy cũng không thể.

Phần lão bà bà thì khác, không chỉ bật lao đến lão nho quan thật nhanh mà còn bất ngờ bật phát ra một tiếng xé nổ không gian:

- Thì hãy trông mong lão thân sợ để Trịnh Bất Vi người tha hồ toại nguyện. Nhưng chuyện đó hãy để sau. Còn bây giờ, chiêu thứ nhất. Đỡ!

- Ào...

Lão nho quan cũng lập tức bật lao đến, quyết không kém cạnh lão bà bà:

- Mục muốn tiên hạ thủ vi cường ư? Thủ đoạn này đối với ta chỉ vô ích. Tiếp chiêu.

Nhờ vậy, gã lần đầu được mục kích một cảnh giao đấu khác thường với song phương không hề thương cẳng chân hay hạ cẳng tay như gã vẫn nghĩ. Trái lại, song phương lại thi triển những thủ pháp như thể đang dùng phép thuật, hễ cất tay là tạo nên kinh phong, là loại pháp thuật có thể hô phong hoán vũ mà chỉ bậc kim tiên mới thực hiện được.

Và lúc này đây, lão nho quan đang hùng hổ dùng tay hất ra một đạo cuộn xoáy để cho chạm vào đợt gió kinh của lão bà bà.

Ào...

Hai đạo kinh phong này liền sau đó va chạm nhau.

Ầm...!

Lực chấn chạm không chỉ gây tiếng nổ mà còn quật tung lên toàn bộ cát bụi có ở xung quanh.

Rào...

Thế là lớp bụi mù dần che khuất thân hình cả hai, khiến gã dù đang háo hức muốn nhìn nữa vẫn cam chịu cảnh chẳng hề thấy gì ngoài mọi thanh âm may sao tai gã vẫn nghe.

Và thoát tiên gã nghe lão nho quan bật kêu nghi hoặc:

- Công phu Võ Đang phái? Hóa ra xuất thân mục là từ phái Võ Đang?

Đáp lại là tiếng lão bà cười the thé:

- Lão thân đã thừa biết người mượn cố giao thủ chỉ để đoán hiểu lai lịch cùng xuất xứ của lão thân, Nếu vậy cứ tha hồ đoán. Vì lần này sẽ là một tuyệt kỹ khác. Đỡ! Ha Ha...

Ầm!

Lại thêm một loạt chấn nổ, khiến cát bụi càng thêm phủ đầy, chỉ còn lại thanh âm của lão nho quan từ trong đó kêu vang:

- Công phu Không Động? Thật không thể hiểu mục có lai lịch thế nào lại am hiểu và kim thông nhiều tuyệt kỹ?

Tiếng của lão bà bà đặc ý:

- Người sẽ còn ngạc nhiên nhiều. Xem đây!

Ào...

Và cứ thế song chưởng lại tiếp tục chiêu chạm chiêu, kinh phong trao đổi kinh phong, liên tiếp tạo nên những loạt tiếng nổ nghe như thể trời sắp long, đất chực lở đến nơi.

Ầm!

Ầm!

Cuối cùng lão bà bà bật hét:

- Đây là chiêu thứ mười. Thật tiếc cho Trịnh Bất Vi người mãi mãi chưa có cơ hội thi triển tuyệt kỹ vừa luyện đặc thủ. Đỡ!

Ào!

Đáp lại, lão nho quan cũng quát:

- Sao bảo ta chẳng có cơ hội? Trái lại, sẽ là tuyệt kỹ tạo đúng cơ hội cho ta mong muốn. Hãy đỡ!

Bùng...!

Và từ giữa làn bụi mù lập tức nhẩy bật ra về hai phía là hai nhân vật đứng như trước đó gã nọ đã nhìn, gồm lão bà bà và lão nho quan.

Lão bà bà đang run lẩy bẩy, phải cố lăm mới gượng giữ thân hình không ngã.

Phần lão nho quan thì cứ tiếp tục lùi, vừa lùi vừa há miệng thổ huyết. Đến độ lão phải tự ngã ngồi xuống mới mong giữ thân hình ngừng lùi lại.

Huych!

Gã thấy và chấn động, toan đứng lên để chạy lại đỡ lão nho quan. Ngờ đâu toàn thân gã vô khả nhích động. Thế là gã hiểu, cũng như đêm qua, một cước chân dùng đạp gã của lão bà bà khi nãy cũng là thủ pháp khống chế gã tương tự như lão nho quan từng tiến hành.

Vì thế gã đành lấy mắt nhìn lão bà bà vừa tiến lại gần lão nho quan, vừa ào ào đắc ý:

- Người bại hay lão thân bại?

Lão nho quan cuối dốc đầu, cũng ào ào thừa nhận:

- Ta cam bại. Tuy nhiên, điều ta hứa khó thực hiện lúc này.

Lão bà bà giận dữ, vì thế giọng nói trở nên the thé trở lại:

- Người toan thực ngôn?

Lão nho quan ngẩng đầu lên:

- Đừng nhảm nhí. Vì ta không bảo không nói, chỉ là chưa thể nói, ai bảo mụ là khi nhận cước không nêu đâu là lúc ta phải bày tỏ điều mụ hằng mong ước biết?

Lão bà bà vùng nghiêng răng:

- Người ngở lão thân không thể hạ sát thủ kết liễu người?

Ngờ đâu lão nho quan chợt hỏi:

- Bây giờ là lúc nào? Ý ta muốn hỏi phải bao lâu mới đến tết Trùng Cửu?

Lão bà bà hoài nghi:

- Người hỏi để làm gì?

Lão nho quan giải thích:

- Vì ta hứa với mụ chỉ khi nào còn cách tiết Trùng Cửu đúng mười ngày, những gì mụ quan tâm ắt sẽ được toại nguyện. Huống hồ suy cho cùng, ta đã có cơ hội công bằng quyết đấu và do thảm bại nên ta không thể không giữ lời.

Lão bà bà cau có:

- Vậy là phải ba tuần trăng nữa? Người cố tình kéo dài thời gian ư?

Lão nho quan nhún vai:

- Để làm gì khi ta thủy chung vẫn bị mù sinh cầm? Dù vậy, đành tùy mù, nếu muốn thì cứ kết liễu Trịnh Bát Vi ta. Đây là điều ta biết mù thừa năng lực thực hiện. Nào, xuống tay đi.

Ngờ đâu lão bà bà móm mém cười:

- Người tự nhận thức như thế là tốt. Bởi lão thân luôn tự phụ đây là chốn mà bất cứ ai cũng tuyệt vô khả xâm nhập. Được, chờ thì chờ. Bất quá cũng chỉ độ trăm ngày nữa ý nguyện của lão thân vẫn đạt.

Dứt lời, lão bà bà chợt phẩy tay và gọi lão Đại Hưng:

- Mau đưa y trở lại nguyên trạng. Đồng thời xin cũng hãy tin ở lão thân, rồi sẽ có lúc lão thân giúp Thập Nhất Hưng chừa vị toại nguyện.

Nghe vậy, lão nho quan dù bị lão Nhất Hưng nhắc mang đi vẫn nghi hoặc kêu:

- Là ý gì? Chuyện của Thập Nhất Hưng thì liên quan gì đến bổn cung?

Lần này, nhân vật đáp lời lão là Đại Hưng:

- Bốc Thuật lão nhi người không hiểu ư? Vậy mười năm trước, chỉ sau một đêm, toàn bộ Võ Lâm Thập Nhất Hưng bọn ta đều bị trúng độc thủ, một loại độc dược chưa một lần xuất hiện trên giang hồ. Ý ta muốn nói loại độc ấy tuyệt đối không thể do các bang phái đã và đang hành tẩu giang hồ thi triển. Trái lại, phải là do một môn phái bí ẩn, hay nói đúng hơn ấy là môn phái chưa xuất hiện giang hồ bao giờ. Người rõ chưa?

Lão nho quan lại kêu:

- Người muốn ám chỉ bổn cung? Đây, lầm rồi vì bổn cung chưa từng dùng độc.

Đại Hưng cười sảng sặc:

- Chỉ người lầm thì có. Vì thật ra bản thân người cũng chưa có cơ hội được biết cung chủ của người là ai, đúng không? Chẳng những vậy, bản lãnh và những gì là sở học của nhân vật ấy người cũng không biết đúng không? Vậy dựa vào đâu người quả quyết kẻ hạ độc thủ toan hãm hại Võ Lâm Thập Nhất Hưng bọn ta không là cung chủ của người? Trái lại, bọn ta còn thêm nguyên do khác để tin chắc đâu là kẻ bọn ta cần phải báo thù phục hận. Chính là cung chủ của Trịnh Bát Vi người đấy. Ha, ha...

Thanh âm của cả hai xa dần và tiếp đó cũng là lúc gã nọ không còn nhận thấy nhân dạng cả hai người nữa.

Gã hiểu, vậy là lão nho quan đã lâm cảnh sinh cầm với các cơ quan bấy rập nào đó cùng với một loại trận đồ làm ngăn cách tầm nhìn của bất cứ ai từ ngoài trông vào.

Và lúc này đến lượt gã trở thành đối tượng của lão bà bà dù cao niên nhưng không hề yếu ớt. Lão bà bà lại gần gã:

- Nghe bảo người đã quên toàn bộ quá khứ?

Gã thừa nhận:

- Có vẻ như thế. Vì vận bối tuyệt nhiên chẳng nhớ dù chỉ mảy may về bản thân.

Lão bà bà cười lạt:

- Vậy thì ta cần gì loại người đã trở nên vô dụng như người?

Và lão bà bà cất tay lên. Một cử chỉ khiến gã hiểu ngay sẽ là một đợt kinh phong cực mạnh để lão bà bà kết liễu sinh mạng gã. Thế là gã kêu lên:

- Khoan đã. Chờ đã. Vì tại hạ may đã được nhớ bản thân chính là Đường Phi Thạch.

Lão bà bà dừng tay lại:

- Vậy người gọi Đường Như Sơn là gì?

Gã lập cập đáp:

- Đấy là gia phụ. Vì Đường Như Sơn có quan hệ phụ tử cốt nhục với tại hạ.

Lão bà bà hạ tay xuống:

- Hảo. Và người sẽ được ta phóng thích nếu tiếp tục ngoan ngoãn, cho ta biết cần phải tìm một vật ở đâu.

Gã ngơ ngác:

- Vật gì?

- Kỳ lân bảo điển.

Gã ngơ ngẩn thần tình:

- Vật này ư? Nhưng dường như tại hạ chưa từng nghe qua.

Lão bà bà cau mày:

- Ý muốn nói người không thể biết?

Sợ lão bà bà lại phát tác, gã lại nói:

- Cũng có thể tại hạ chưa hề nghe phụ thân đề cập đến. Vì suy cho cùng, tại hạ hãy còn bé nhỏ. Nhưng cũng không biết chừng tuy có nghe nhưng do lúc này nhất thời tại hạ không thể nhớ ra. Lão bà bà lẽ nào không hiểu hoặc không thông cảm điều đó.

Lão bà bà chột lùi lại:

- Ta tạm cho người cơ hội. Hãy cố nhớ. Và nếu nhớ, hãy mau cho ta biết, hầu đổi sự toàn vẹn cho chính sinh mạng của người. Rõ chưa?

Gã hoang mang sợ hãi và gật đầu:

- Rõ rồi. Chỉ mong lão bà bà cho tại hạ thêm ít thời gian. Còn bảo nhớ ngay thì e vô khả.

Lão bà bà bật cười và bỏ đi.

- Lâu hay mau đều tùy người. Bởi người càng mau nhớ ngày nào thì ngày ấy sẽ là ngày người được ta dung tha. Còn bây giờ, hãy tạm chịu chung số phận như Trịnh Bất Vi. He he...

Thế là lão đại hung lại xuất hiện, lần này để nhắc gã mang đi. Và cuối cùng cảnh trạng cũ lại tái diễn. Đó là quanh gã vẫn tối âm u, với một vết vạch khá sâu trên mặt đất, là giới hạn tạm phân cách giữa gã và lão nho quan Trịnh Bất Vi. Có khác chăng là lão nho quan vẫn ngồi đó nhưng thần tình lúc này thật thảm hại.

Thấy vậy, gã toan lên tiếng:

Chột lão nho quan xua tay và thì thào với gã:

- Người nên ngủ một lúc thì hơn.

Lập tức người gã nhũn ra, ngã nắm xuống và đôi mắt díp lại. Gã ngủ.

*

* *

Rồi cũng đến lúc lão nho quan bỗng đứng gọi gã:

- Đường Phi Thạch.

Gã tươi nét mặt và đi đến gần vết vạch:

- Tiền bối vậy là đã ổn? Suốt thời gian qua vẫn bối cứ luôn lo lắng, lại còn ngỡ ắt vì vẫn bối đã sai phạm gì đấy khiến tiền bối phật lòng, dù vẫn ở cận kề nhưng chờ mãi vẫn chẳng thấy tiền bối gọi lại trò chuyện.

Lão nho quan cất giọng khẽ gọi:

- Vậy người có điều gì làm ta phật ý chưa?

Gã ngậm ngừng khá lâu rồi mới lắc đầu:

- Phần văn bối thì chắc là không, nhưng biết đâu với tiền bối, ở văn bối có một hành vi nào đó không thuận ý thì sao? Vậy nếu có, mong được tiền bối lượng thứ. Vì sẽ buồn biết bao nếu văn bối chẳng được cùng ai trò chuyện.

Lão nho quan cười nhẹ:

- Có lẽ người chẳng quen nếu phải lâm cảnh cô tịch? Phải chăng vì thế người bảo cả một ngày vừa qua người luôn lo lắng cho ta?

Gã kinh ngạc:

- Ất có chuyện gì nhầm lẫn ở đây. Vì theo văn bối tính, dựa vào những hai giấc ngủ dài của văn bối thì chỉ ít thời gian trôi qua đến hôm nay phải sang đến ngày thứ ba. Sao tiền bối bảo chỉ mới một ngày?

Lão nho quan vẫn cười cười:

- Người vẫn chưa đáp lời ta? Hay người cố tình lẩn tránh, không muốn đáp?

Gã lắc đầu:

- Đã chịu chung số phận, văn bối ngại gì mà không thể đáp. Và quả thật nếu cứ thấy tiền bối mãi ngồi im, một là không nói gì, hai là cũng chẳng thấy động cựa, văn bối thật lo lắng ngỡ văn bối có mệnh hệ gì thì biết phải làm sao đây?

Lão nho quan thở ra:

- Ý người bảo nếu quả thật nhìn thấy ta mệnh hệ gì thì người sẽ sẵn sàng hành động một khi bản thân người có thể giúp? Giả dụ như là việc gì?

Gã bảo:

- Việc gì cũng được, miễn có thể giúp tiền bối. Và quả thật, mấy lần văn bối toan tiến qua, nhưng đến khi nhìn thấy vết vạch này văn bối đành nghĩ lại, rất sợ bản thân chẳng những bất tài vô dụng, nếu còn hành động hồ đồ, vạn nhất gây bất lợi cho tiền bối thì khi đó, văn bối dù hối cũng không kịp.

Lão nho quan lại tiếp tục thở ra:

- Người cần trọng như thế thật chẳng sai. Và ta sẽ cho người biết tại sao giữa ta và người cần phải vạch giới hạn này. Đây là ở bên ta đang ngồi có sắp đặt cơ quan, người ắt đã nghe? Tuy nhiên, nghe là một chuyện, chỉ khi người hiểu hết mọi lợi hại của cơ

quan này thì sẽ là một chuyện khác, ắt khiến người sẽ chẳng còn dám ngồi gần, nói gì đến việc người sẽ giúp ta. Vậy người có muốn biết chẳng?

Gã gật đầu:

- Đã bảo là chung số phận, văn bối nghĩ nếu được nghe biết vẫn tốt hơn.

Lão nho quan giải thích:

- Người nói cũng đúng. Vì giả dụ cơ quan ở bên ta có bị phát động thì do người đang ở trong phạm vi gần ta, ắt hậu quả xảy ra cũng chẳng buông tha người. Người có biết thế nào là hỏa dực chẳng? Và người đã biết chưa hậu quả sẽ khốc liệt như thế nào nếu có những sinh linh tình cờ hiện hữu ngay bên trong phạm vi hủy diệt của hỏa dực khi phát nổ?

Gã ngơ ngác lắc đầu:

- Có thật như thế chẳng? Chỉ tiếc, đây mới là lần đầu văn bối được nghe nói đến thứ này. Nghĩa là cơ quan phía bên dưới tiền bối sẽ làm hỏa dực phát nổ? Hậu quả sẽ khiến cả tiền bối lẫn văn bối vong mạng? Thật chứ?

Lão nho quan gật đầu:

- Điểm lợi hại của cơ quan này là dực đối phương tiên liệu trước, cân xứng với sức nặng của toàn thân ta. Vì vậy, nếu bất đồ nền gạch phía bên ta chột nặng hơn hoặc bỗng nhẹ bớt đi thì lập tức cơ quan sẽ phát động, khiến nhiều hỏa dực dực chôn sẵn phía bên dưới phát nổ. Và như ta đã được một lần tận mắt được mục kích thì phạm vi phát hỏa và hủy diệt của hỏa dực là gần hai mươi trượng xung quanh. Vậy người nên hiểu, dù ta thật sự có đủ bản lãnh để thi triển khinh công thượng thừa, dụng ý là thần tốc lao thoát ra thì tuyệt vô khả đủ bản lãnh vượt xa đủ phạm vi hai mươi trượng đã nói. Tóm lại, bất luận ai dù chấp cánh bay cũng không thể thoát một khi đã tự làm cho cơ quan bên này tự phát động.

Gã tỉnh ngộ:

- Chính vì thế, tiền bối quyết ngăn cản, không cho văn bối tiến qua vạch này?

Lão nho quan lại gật đầu:

- Thế cho nên trong thời gian qua, do thấy người toan tỏ dấu hiệu bước qua, ta không thể không điểm trụ vào Thụy huyết của người. Đó là nguyên do khiến người ngỡ trước sau đã trải qua hai giấc ngủ dài.

Gã vỡ lẽ:

- Há lẽ lại có thứ võ công làm cho người khác ngủ? Và như vậy, nếu vẫn bối nhớ không lầm, thì trước đó cũng xảy ra một hai lần, bản thân vẫn bối cảm thấy thật buồn ngủ. Đều do tiền bối hành động ư?

Lão nho quan mỉm cười:

- Dường như người rất hứng thú với việc bản thân bỗng dưng được biết võ công?

Gã gật đầu ngay:

- Để có thể hô phong hoán vũ thì ai lại chẳng thích.

Đột nhiên lão nho quan hạ thấp giọng:

- Chỉ một canh giờ nữa là trời sẽ sáng. Vì chính đây là lúc bất luận ai cũng ngủ say thế nên ta mới cố ý gọi người vào giờ này. Vậy người nói thật khế thôi, bởi ta đang muốn cùng người thương lượng một việc thật hệ trọng.

Gã hiểu ngay:

- Hóa ra tiền bối cũng chủ ý làm vẫn bối ngủ một giấc dài liên tiếp để bây giờ, dù theo tiền bối là trời hãy còn khuya, thì vẫn bối dù đã ngủ đủ nên lúc này hoàn toàn tỉnh táo? Vậy tiền bối muốn căn dặn điều gì? Muốn vẫn bối giúp như thế nào?

Lão nho quan ào ào:

- Ta có ý định từ nay trở đi, ngày ngày cứ vào tầm này ta sẽ chỉ điểm người cách luyện võ công. Người có hứng thú chăng?

Gã hứng thú gật đầu:

- Và tiền bối bảo là thương lượng, có thể hiểu vẫn bối buộc phải đổi lại điều gì đó. Là việc gì?

Lão nho quan chép miệng:

- Người đoán hiểu quá nhanh. Và nếu ta không đủ tin tưởng vào bản thân, sau khi đã dò xét người về đủ phương diện, ắt ta cần suy nghĩ lại với những gì ta cần thương lượng.

Gã ngần ngại:

- Tiền bối tỏ ra nghiêm trọng thế này ắt là đang có những mưu toan to tát. Tuy nhiên, như đã nói, nếu có thể giúp được tiền bối, vẫn bối quyết không khước từ. Huống hồ vẫn bối còn được tiền bối hứa chỉ điểm cách luyện võ công, dĩ nhiên vẫn bối cần phải tận lực.

Chợt lão nho quan bật hỏi:

- Hãy giải thích xem vì sao người sẵn lòng giúp ta như lời vừa nói?

Gã bảo:

- Văn bối chột lạc bước vào đây, nếu như ai ai xung quanh cũng tỏ ra hung dữ với văn bối thì duy nhất chỉ một mình tiền bối có thái độ ngược lại. Đây là nguyên do khiến văn bối không thể không phát sinh hảo cảm.

Lão nho quan gật đầu:

- Cũng vì vậy, khi thêm một đôi lần nữa lâm nguy, ta nghe rõ tiếng người chỉ cứu ta, đúng không?

Gã đáp:

- Thọ ân phải đáp đền. Vì thế văn bối mới nói sẽ luôn sẵn sàng giúp nếu có thể.

Lão nho quan một lần nữa lại thở ra:

- Được lắm, thoát tiên, ta muốn người hứa hãy giữ kín câu chuyện lần này, dù với bất luận ai cũng không được hở môi. Rõ chưa? Và bây giờ ta sẽ chỉ người cách thở nạp. Rất hy vọng người có tư chất đủ tốt. Vì đây là cơ hội hiếm hoi của người, thiết nghĩ người khó có lại cơ hội lần thứ hai.

Và thế là vừa thì thào, lão nho quan vừa giải thích, chỉ cho gã am hiểu yếu quyết và cách thở nạp mà lão bảo là phần khởi đầu để luyện nội công.

Gã chú tâm lắng nghe, dù hiểu hay chưa thật hiểu cũng chẳng dám mở miệng hỏi lại, vì sợ làm gián đoạn những lời đang thao thao giải thích của lão nho quan.

*

* *

Chờ gã bị ném từ ngoài vào đạt một khoảng cách vừa tầm, lão nho quan với tư thế chuẩn bị sẵn, chột mấp máy môi nói như rót một chuỗi thanh âm vào tai gã:

- Người mau đề khí, giúp thân hình càng nhẹ càng tốt. Ta sẽ giúp người hạ thân an toàn. Nào!

Gã làm theo, thoát nhiên là dẫn mọi sợ hãi, sau đó hít nhanh vào một làn thanh khí, đồng thời cũng vội vận dụng yếu quyết thở nạp đã được lão nho quan chỉ điểm để làm cho cơ thể trở nên nhẹ và trở nên linh hoạt đến mức có thể.

Nhờ đó, khi cảm nhận bản thân đã tiếp xúc với luồng nhu kinh hiển nhiên do lão nho quan thi triển, gã phấn khích và thấy thân hình quả nhiên được rơi xuống thật nhẹ nhàng.

Gã toét miệng cười toan nói thì chợt nghe lão nho quan rót vào tai gã:

- Bọn chúng vẫn đang ngấm ngấm dò xét, người chớ để lộ đã được ta chỉ điểm võ công.

Tĩnh ngộ, gã không cười nữa, chỉ ngạc nhiên vì bỗng nghe lão nho quan thì thào hỏi:

- Bọn chúng vẫn dò hỏi người về Kỳ Lân bảo điển đúng không?

Gã gật đầu và cũng thì thào:

- Thì cũng như trước đây vẫn bối từng kể. Chỉ tiếc là vẫn bối hầu như chưa nghe đến vật này bao giờ. Nhưng tại sao lúc thì tiền bối nói theo cung cách như tiếng muỗi kêu khi thì lại thì thào.

Lão nho quan bảo:

- Để chúng không nghi ngờ, chỉ hãn hữu ta mới vận dụng bí truyền Truyền Âm Nhập Mật, kỳ dư tà cứ để chúng lồm bồm nghe tiếng ào ào vẫn hơn. Còn về Kỳ Lân bảo điển, người không biết cũng phải. Bởi đó là bí kíp võ học hoặc chỉ có truyền thuyết hoặc nếu đã có lần hiện hữu thì cũng rất lâu rồi bị tuyệt truyền. Bọn chúng thật hoang tưởng khi cư ngỡ sẽ có cơ hội đắc thủ vật đó. Vậy lần này, lúc không toại nguyện, phản ứng của chúng đối với người là thế nào? Có giận dữ vì cho rằng người tuy biết nhưng cố tình không cung xưng?

Gã cười nói:

- Có cảm nhận bọn họ hỏi vẫn bối cho có lệ. Hoặc giả chủ nhân của bọn họ đã ra lệnh vì đã tin vẫn bối thật sự chẳng biết gì về Kỳ Lân bảo điển.

Lão nho quan cũng cười cười:

- Kỳ thực, bọn chúng có dụng ý khác, ta đoán thế. Là chúng muốn dò xét xem sau mười ngày, võ công của ta đã khôi phục như trước khi cùng mục xú phụ giao đấu hay chưa qua hành vi chúng lại cố ý ném người vào đây.

Gã vỡ lẽ:

- Nói như vậy, theo vẫn bối đoán, cảnh trạng của tiền bối phải chẳng chưa đủ thập phần mãn nguyện?

Lão nho quan cau mày:

- Người đoán như thế nào?

Gã giải thích:

- Vì tiền bối vẫn cần văn bối tự thân đề khí. Há chẳng phải phần nào để giúp tiền bối thể hiện, chủ yếu là cho bọn họ tin rằng, thân thủ của tiền bối đã khôi phục như thừa nào. Không đúng sao?

Lão nho quan càng hạ thấp giọng hơn:

- Sao người không hiểu đây là cách ta tạo cơ hội để người thực hiện những gì suốt mười mấy ngày qua ta đã chỉ điểm cho người?

Gã ngập ngừng:

- Thiển nghĩ điểm này ắt cũng có. Nhưng nếu suy xét lại những ngày vừa qua tiền bối nào chỉ điểm gì nhiều hơn ngoài cách thổ nạp thì văn bối vẫn tin đây là thủ đoạn được tiền bối dùng để qua mặt bọn họ. Và đã là vậy, nhân đây văn bối xin được hỏi, có phải tiền bối đã thay đổi chủ ý, ấy là nói về việc tiền bối hứa chỉ điểm võ công cho văn bối?

Lão nho quan lập tức phủ nhận:

- Làm gì có. Tuy nhiên, người nên hiểu thế này, về võ công không phải là thứ có thể luyện trong ngày một ngày hai, trái lại cần nhẫn nại, tuần tự nhi tiến. Và để người minh bạch hơn thì thế này, cách thổ nạp ta chỉ người mới chỉ là phần yếu quyết. Để vận dụng được thì điều kế tiếp người cần là phải có nội khí chân nguyên. Nhưng nội khí chỉ có khi người đủ nhẫn nại chuyên cần tự thổ nạp từng ngày. Và nội khí đạt nhiều hay ít, nói theo giới võ lâm là đạt bao nhiêu phần hỏa hầu thì đều tùy vào điều này, thêm nữa là tùy vào tư chất mỗi người. Như vậy, chuyện ta hứa chỉ điểm võ học cho người là điều không hề thay đổi.

Gã mỉm cười:

- Hóa ra là vậy. Thế tiền bối bảo tư chất của văn bối thế nào? Có tạm đủ để tiền bối dừng thất vọng chẳng?

Lão hỏi ngược lại:

- Luận về tư chất là nói về mức độ thông tuệ. Nhận thức của người từng bị tổn thương, những gì thuộc về quá khứ người đều quên sạch. Vậy người nên tự hỏi liệu bản thân có đủ mức thông tuệ cần thiết chẳng? Phần ta, vì chỉ mới biết người gần đây, e khó nhận định chuẩn xác. Thế nào?

Gã nhú mày, vẻ nghi ngại:

- Nếu là vậy e chính bản thân văn bối cũng không thể quả quyết. Tuy nhiên, giả thử hiểu thông tuệ là những gì bản thân có thể lĩnh hội hay gặp lúc nan nguy có thể

ứng phó được hay không thì sao tiên bối không thử nhận định hộ qua một vài phương sách gần đây vẫn bối có nghĩ đến để mong được tháo cũi sổ lồng?

Lão quan tâm:

- Ý muốn nói người cũng từng nghĩ cách thoát thân? Người thử nói xem.

Gã bảo:

- Như tiên bối từng cho biết thì chỗ chúng ta đang bị sinh cầm đây vốn dĩ là một gian thạch đình và kiến tạo toàn bằng đá? Và sở dĩ, bản thân vẫn bối không nhận ra, không nhìn thấy thì chỉ vì toàn bộ cảnh quang đã biến đổi, đã bị một trận đồ che lấp, đúng không?

Lão nho quan gật đầu:

- Cách thoát thân thì không phải bàn. Vì chỉ cần người toan liệu không đúng, một khi cơ quan bị phát động, toàn bộ gian thạch đình và mọi sinh linh trong phạm vi hai mươi trượng hiển nhiên sẽ bị hủy diệt. Lúc đó, người đã tiêu vong, làm gì còn cơ hội để nghĩ đến chuyện thoát trận.

Gã lắc đầu:

- Nhưng vẫn bối nhận thấy cần nhất là phải nghĩ cách thoát trận. Không chỉ mỗi một trận đang phủ lấp gian thạch đình này mà kể cả trận đồ ngoài kia từng được biết là luôn vây quanh trũng núi. Vì cho dù nghĩ được cách ngăn chặn cơ quan đừng phát động thì phỏng có ích gì nếu cuối cùng vẫn bị trận đồ giữ chân?

Lão giật mình:

- Người đã có cách ngăn chặn cơ quan?

Gã bảo:

- Theo vẫn bối nghĩ thì đó là điều dễ nhất. Là chỉ cần dùng và chọn một tảng đá sao cho trọng lượng chỉ độ xấp xỉ hoặc ngang bằng với với trọng lượng của tiên bối thì...

Phì cười, lão xua tay:

- Ta cũng đã từng nghĩ như người. Chỉ tiếc ở quanh đây tuyệt không thể tìm một tảng đá nào tương tự. Tất cả chúng đều to hơn, nặng hơn bản thân ta thập bội phần. Và lại, nếu có thể dễ thoát như vậy, người nghĩ tâm cơ của mục xú phụ kém thế sao? Dù vậy, hà hà, nghĩ được cách này, kể ra người cũng khá thông tuệ. Chỉ tiếc là chẳng thể dùng được. Hà hà...

Gã lại bảo:

- Vậy vẫn còn cách khác, tuy nhiên như đã nói, nếu không thể tìm lối thoát đủ hai trận thì mọi phương cách dù hao tổn tâm huyết nghĩ ra cuối cùng chỉ là vô ích.

Lão nho quan cười tùm tùm:

- Người nói nghe dễ làm sao. Ta đã lâm cảnh này ngoài ba năm, vị chi cũng trên ngàn ngày, thế mà dù nghĩ chỉ một phương sách cũng không thể. Riêng người thì quá nông công, bảo đã nghĩ thật nhiều cách. Thật vậy chăng?

Gã thở dài:

- Tiền bối không tin thì thôi. Vả lại, còn nghĩ lối thoát hai trận nữa, điều này vượt ngoài hiểu biết của văn bối, tương tự các công phu võ học vậy. Thế nên, thà không nghĩ đến thì hơn.

Ngờ đâu lão nho quan chợt thì thào thổ lộ:

- Có nói cho người nghe cũng không sao. Vì tuy về kỳ môn trận thế, là phương diện kỳ thực ta cũng chẳng am hiểu gì như người, nhưng sau thời gian dài sinh cầm, vì cũng không cam tâm tương tự người nên ta đã chủ tâm dò xét. Nhờ đó, sau vài lần nói khích, rốt cục cũng thấy chúng tạm phong bế cơ quan cũng như tạm đình trệ những biến hóa của trận đồ, cuối cùng ta đã toại nguyện, phát hiện cách duy nhất thoát khỏi trận đồ được thiết lập ngay tại gian thạch đình này. Nếu người cũng muốn biết thì nghe đây, để thoát trận này chỉ cần người di chuyển theo chiều thuận, tả tam hữu nhị. Cứ thế, sẽ tha hồ xuất nhập hoặc mặc tình đi dò xét khắp gian thạch đình. Người thấy sao?

Gã mỉm cười:

- Vậy văn bối sẽ theo đó, nhất quyết ra và tìm lấy một tảng đá vào đây. Rồi tiền bối sẽ thấy cách văn bối nghĩ sẽ ngăn chặn cơ quan phát động như thế nào.

Nhưng lão nho quan ngăn lại:

- Gượng đã. Vì ta đã nói ở quanh đây quyết chẳng có tảng đá nào gọi là xấp xỉ ngang bằng sức nặng của cơ thể ta. Người chớ hồ đồ, chỉ gây hậu quả tột cùng tai hại.

Gã bảo:

- Ý văn bối thế này, nếu có tảng đá quá nặng thì dĩ nhiên không thể dùng để thay thế cơ thể một người như tiền bối. Nhưng giả như chỉ để một mép tảng đá đè lên thì sao? Ở ngay bên cạnh vệt vạch này, tương tự như văn bối đang ngồi cạnh tiền bối đây? Khi đó, với một phần trọng lượng của tảng đá đè dần lên, riêng tiền bối thì cứ nhanh chân chuyển thoát ra phía bên này, há lẽ đó là cách vô khả?

Lão nho quan sửng người:

- Hay! Ta thật sự không nghĩ ra. Người khá thật đấy, Đường Phi Thạch.

Gã nhoẻn cười và đứng lên:

- Thật không dễ được tiền bối khen. Dù vậy, để giúp cho tiền bối cùng thoát, vẫn bồi dành muối mặt nhận lời khen tặng này. Nhưng để vẫn bối thử tìm xem đã. Có phải tiền bối vừa bảo: Tả tam hữu nhị? Và đi theo chiều thuận?

Lão nho quan sững sờ gật đầu:

- Tiểu khả người có tư chất khá thật. Thảo nào những gì ta chỉ điểm chẳng hề nghe người hỏi lại dù một đôi câu. Có vẻ người nghe qua đều hiểu ngay thì phải?

Gã lắc đầu, vừa đáp, vừa đi xa dần:

- Không phải hết tất cả đều như vậy. Mà chỉ do những yếu quyết tiền bối chỉ điểm là quá ít, tạm thời chưa đủ gây khó hiểu cho vẫn bối. Còn nếu được chỉ điểm nhiều hơn, ắt hẳn vẫn bối không đủ tư chất, nhất định sẽ khiến tiền bối thất vọng và không còn khen như vậy nữa.

Gã di chuyển trong trận và lập tức cảm thấy quanh gã đã có những biến đổi. Để rõ hư thực, gã thử quay đầu nhìn lại và quả nhiên chẳng còn nhìn thấy lão nho quan Trịnh Bất Vi đâu nữa. Qua đó, gã thán phục nhân vật nào đã nghĩ ra và bố trí nên trận đồ. Và gã nghĩ tư chất và sự thông tuệ của nhân vật ấy mới thật sự đáng nể. Bản thân gã tuyệt chẳng dám sánh.

Nhưng sau một lúc đi quanh, gã quay lại chỗ lão nho quan với vẻ mặt thất vọng.

Trái lại, vừa thấy gã, lão nho quan đã hiểu ngay sự thể:

- Có phải người không đủ sức lăn tảng đá dù đã tìm thấy?

Gã gật đầu:

- Không những vậy, lúc lăn ắt sẽ gây tiếng động. Đây là điều đáng lo nhất. Nếu không, vẫn bối nghĩ vẫn có thể hoặc tìm cách hoặc cứ cật lực lăn tảng đá đến đây.

Lão nho quan âm ừ:

- Đã như thế, giờ người toan liệu ra sao? Bỏ cuộc vì thúc thủ ư?

Gã thở dài:

- Giá như vẫn bối có, dù chỉ một nửa bản lãnh võ công của tiền bối thì hay biết mấy.

Lão nho quan cũng thở ra:

- Ta có bản lãnh ngân này cũng phải trải qua gần hết một đời người khổ luyện, vị chi là ngoài bốn mươi năm, do ta bắt đầu luyện từ lúc chỉ mười hai. Người muốn đạt một nửa của ta ư? Hãy chờ hai mươi năm nữa vậy.

Gã cười buồn:

- Nhưng liệu bọn họ có đủ nhẫn nại cho vẫn bối một khoảng thời gian dài đến thế chẳng? Ất hẳn là không.

Lão nho quan chột nghiêm mặt:

- Người chớ bi quan. Điều đại kỵ đối với người luyện võ hoặc là mau chóng chán nản hoặc là vì quá nôn nóng, gọi là dục tốc bất đạt, khiến bao công phu khổ luyện đều đổ sông đổ biển. Vận sự đều cần tuần tự nhi tiến, cũng bàn thêm những may mắn xảy đến với từng người. Phần người, mau lại đây, ta nghĩ cũng nên chỉ điểm thêm cho người một ít, gọi là cách vận khí. Hầu là mỗi khi cần, người có thể vận dụng chân khí, phát thành quyền, cước, chỉ hay trảo cũng có thể thi triển khinh công là cách làm cho thân thể nhẹ đi và chạy thật nhanh. Nghe đây...

- o O o -